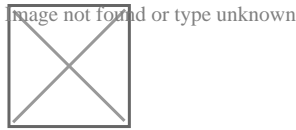

Θαύματα του Αγίου Παντελεήμονος

[/ Πεμπτουσία](#)

Το πρώτο θαύμα του Αγίου

Κάποτε ο Παντολέων, επανερχόμενος από τον δά-σκαλό του Ευφρόσυνο και παρεκκλίνοντας λίγο από τον δρόμο του για κάποια ανάγκη, είδε ένα παιδί δαγκωμένο από οχιά και πεθαμένο. Το δηλητηριώδες εκείνο θηρίο βρισκόταν ακόμη εκεί κοντά κάπου και, όπως συμβαίνει με τον φονιά, ήταν εύδηλο. Μόλις ο Παντολέων είδε το θηρίο, τον κατέλαβε φόβος και υποχώρησε λιγάκι. Έπειτα συνήλθε από τον φόβο και επανήλθε πλησιάζοντας στο παιδί. Θεώρησε, πράγματι, το ση-μείο αυτό αρκετό για να αποδειχθεί αν τα λόγια του Ερμολάου ήταν αληθινά. Δηλαδή θα αναστηθεί το παιδί, είπε, με τον λόγο του και το θηρίο που το δάγκωσε θα πεθάνει. Τούτο έφερε στον νου του και ζήτησε με προσευχή. Και να, το παιδί επανήλθε στη ζωή, ενώ το θηρίο πέθανε. Έτσι, το νοητό θηρίο, που κρυβόταν μέσα στην οχιά, ο πατέρας της ασέβειας, φαινόταν πολύ περισ-σότερο απολωλώς και κατεστραμμένος.

Θεραπεία του τυφλού

Ενώ ο Παντολέων στριφογύριζε αυτά στη σκέψη του, προσήλθαν εκεί κάποιοι άνθρωποι οδηγώντας έναν τυφλό. Οι συνοδοί αυτοί του τυφλού χτύπησαν δυνατά τη θύρα και ρώτησαν να μάθουν αν ήταν εκεί ο γιατρός Παντολέων. Αφού έμαθαν ότι ήταν παρών, περίμεναν απέξω. Εκείνος όμως, μόλις άκουσε το χτύπημα της θύρας, βγήκε βιαστικά έξω, παίρνοντας μαζί του και τον πατέρα του. Βλέποντας τον τυφλό, τον ρώτησε ποιά ανάγκη έχει. Εκείνος του απάντησε: «Έχω ανάγκη του φωτός που έχω στερηθεί· και ασφαλώς δεν υπάρχει στους ανθρώπους τίποτε πιο γλυκό από το φως. Σπλαχνίσου με λοιπόν για τη συμφορά μου.

Δώσε ώστε να μη ζω έτσι με ατέλεια και τρόπον τινά ωσάν μισός άνθρωπος, αλλά να βλέπω τον Ήλιο· διαφορετικά, αν και θα ζω, δεν θα διαφέρω από τους νεκρούς του Άδη. Όλη μου την περιουσία την ξόδεψα στους γιατρούς και δεν βρήκα την υγεία μου. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και το ελάχιστο φως που είχε μείνει στα μάτια μου, το έχασα και αυτό». Ο Παντολέων του είπε: «Ενώ έδωσες όλα σου τα υπάρχοντα στους άλλους γιατρούς, δεν είχες καμιά ωφέλεια. Σ' εμέ-να, αν βρεις το φως σου, τί θα προσφέρεις;». Ο τυφλός απάντησε: «Ό,τι μου έχει απομείνει από την περιουσία μου θα σου τα καταβάλω με προθυμία». Τότε ο Παντολέων του είπε: «Την μεν δωρεά του φωτός θα σου τη χαρίσει δι' εμού ο Θεός, ο πατήρ των φώτων, εσύ δε αυτά που μου υποσχέθηκες να πας να τα προσφέρεις στους πένητες».

Ακούοντας αυτά ο πατέρας του, τον εμπόδιζε από το εγχείρημα αυτό, λέγοντάς του: «Μη, εσύ, πολυαγαπημένο μου τέκνο· μην κάμεις τους άλλους να γελάσουν ξεκαρδιστικά εις βάρος σου. Διότι τί περισσότερο από τους άλλους γιατρούς θα μπορέσεις να κάμεις εσύ;». Ο Παντολέων είπε: «Κανέναν από τους άλλους γιατρούς δεν ξέρει τι θα κάμω εγώ για τον άνδρα αυτόν. Υπάρχει όντως μεγάλη διαφορά ανάμεσα στους γιατρούς αυτούς και σ' Εκείνον που δίδαξε εμένα». Ο πατέρας του, νομίζοντας ότι αυτά τα είπε ο Παντολέων εννοώντας τον Ευφρόσυνο, του είπε: «Άκουσα, τέκνο μου, ότι κι εκείνον τον επισκέφτηκε ο τυφλός άνδρας και του ζήτησε να τον θεραπεύσει, πλην όμως δεν πέτυχε καμιά θεραπεία».

Τότε ο Άγιος είπε στον πατέρα του: «Πρόσεξε, πατέρα μου, και θα ίδεις το πράγμα». Και αφού ο Άγιος είπε αυτά, άγγιξε τα μάτια του τυφλού και, επικαλεσθείς το μέγα όνομα του Χριστού, προσευχήθηκε να έλθει η ίασή του από Αυτόν. Έτσι λοιπόν διέλυσε ευθύς αμέσως το σκότος των οφθαλμών του τυφλού, ενώ παράλληλα διέλυσε και το σκότος της ασέβειας (=της ειδωλολατρικής πλά-νης) του πατέρα του και τον έκαμε να ομολογεί με παρρησία την πίστη του στον Χριστό. Στον τυφλό μάλιστα προσέφερε διπλή ίαση, διότι αυτός ήταν τυφλός και στα μάτια του σώματος και στα μάτια της ψυχής, αφού ήταν προσκυνητής των ειδώλων. Δη-λαδή μαζί με το σωματικό του φως διανοίχτηκαν και οι οφθαλμοί της

καρδιάς του.

Αφού και οι δύο τους πίστεψαν στον Χριστό, ο Παντολέων τους αξίωσε με το θείο Βάπτισμα και τους κατέταξε στη μερίδα των πιστών. Ο Ευστόργιος, ειδικότερα, δεν σταμάτησε ως εδώ τη φιλευσέβειά του, αφού ήταν πατέρας του μεγάλου Παντολέοντος· αλλά, παρέχοντας σαφή απόδειξη περί μισήσεως της ειδωλολατρικής πλάνης, συνέτριψε όλα τα είδωλα που είχε στον κοιτώνα του και έριξε τα συντρίμια σε βόθρο· τα κατασκευά-σματα αυτά, τα όντως άξια λήθης και βυθού.